

Det Sidste Liv Del 1/5

JJ:

I dag er emnet for klassen her: "Er dette dit sidste liv?" Har I snakket med nogle mennesker fra New Age bevægelsen, som har sagt: Ja, dette er mit sidste liv? Har I hørt den slags udtalelser før?

Tilhørerne: Ja.

JJ:

Ja, man hører en del mennesker sige sådan, men hvem viste os med sit eksempel, hvordan det sidste liv antagelig vil være, tror I?

Tilhørerne: Jesus

JJ:

Det er rigtigt, og har nogen af dem, I har mødt fx været i stand til at sige: Gå på vandet? Det ville jo måske være en af de evner, man havde udviklet, hvis man er i sit sidste liv, ikke? Eller måske sige, at han havde vækket Lazarus fra de døde, og at det var ganske interessant? Lazarus var en god ven, og jøderne troede på, at ingen kunne være død i mere end tre dage og så komme tilbage til livet. Ligesom i dag havde folk dengang nærdødsoplevelser, døde i kort tid og vendte derefter tilbage. Så de troede altså på, at mennesker godt kunne være døde i kort tid og vende tilbage til livet, men at det var fuldstændigt umuligt for nogen at være død i tre dage og SÅ komme tilbage.

Men Jesus hørte nyheden om, at Lazarus var død, og han slentrede rundt i tre dage, og alle sagde: "Hvordan kan det være, at Han slentrer sådan omkring? Hans gode ven er jo død, og man skulle da tro, at Han ville skynde sig hen til ham med det samme og kalde ham tilbage til livet". Men nej. Jesus traskede rundt i tre dage. Han gjorde det selvfølgelig med vilje, fordi Han ønskede at vise, at Gud kunne gå imod den jødiske tro på, at ingen kunne bringes tilbage til livet efter tre dage. Til sidst – efter cirka tre et halvt døgn – tager Han hen, hvor Lazarus døde, og der var en del sørgende til stede, og Mary og Martha tog imod Ham og bød Ham velkommen. De sagde: "Det er en skam, at du ikke kunne være her tidligere, for nu er der gået mere end tre dage, og nu kan ingen bringe ham tilbage til livet".

Så vendte Jesus sig om mod Martha og spurgte hende: "Tror du på, at jeg kan vække ham fra de døde"? Da Han havde spurgt, begyndte Martha at tænke, og hun sagde: "Hvis du siger, at du kan gøre det, så tror jeg på det". Lazarus var svøbt i ligklæder og lagt i graven, og han lignede en mumie derinde i alle disse hvide klude. Da Jesus havde talt med Martha, og hun troede på, at Han kunne gøre alt, hvad Han sagde, Han kunne, rakte Han tillidsfuldt hånden frem og sagde ordene: "Lazarus, træd frem!" Det siges, at Han talte ganske højt, og idet Han udtalte ordene, kom Lazarus spadserende ud af graven og lignede en mumie. Man kan godt forestille sig hvilket chok og hvilken overraskelse, det må have været for alle de sørgende, da Lazarus begynder at røre på sig og kommer gående ud af graven med alle de hvide klude svøbt omkring sig. De tager alle kludene af ham, og som vi ved, vender han tilbage til livet.

Dette gjorde de jødiske ledere mere oprevne end noget som helst andet. Da de jødiske ledere hørte om

det, sagde de: "Hvis vi ikke gør et eller andet ved denne fyr, så vil hele verden følge Ham. Han vækkede en, der var død i tre et halvt døgn og overskred tre dages grænsen". Det var på dette tidspunkt, de jødiske ledere for alvor indså, at de måtte gøre noget ved Jesus.

Selv efter alle disse storslåede bedrifter var det måske ikke Jesu sidste liv, for Han sagde, at Han ville vende tilbage. Så Han vender altså tilbage til endnu et liv, og der findes mange forskellige fortolkninger af dette, og en af dem lyder, at Han vil vise sig på himlen en dag. Forestil jer, at James her går ude og slår græs, og hans nabo går også ude og slår græs. James er en rigtig fin fyr, så Jesus vil frelse ham, men lige pludselig kigger James op på himlen og får øje på en blussende flamme og denne fyr, som daler nedad, omgivet af engle. Hele den østlige del af himlen bliver oplyst, og pludselig bryder hans nabo, der går og slår græs, ud i lys lue og bliver til aske, sådan som det står i Skriften. (Ler) James kigger ned ad vejen, og to tredjedele af nabohusene brænder, fordi beboerne ikke er troende. James tænker, at nu behøver han ikke bekymre sig om dem længere. James går ind i huset og kigger efter sit barn, og han er ok, for han er et godt barn. Han leger med naboens dreng, og han er lidt af en oprører, så han begynder at brænde! Og han brænder til en lille bunke aske lige foran James, og de er nødt til at smide et tæppe over ham, så han ikke skal antænde hele huset!

Tilhørerne ler.

JJ:

Sådan ville det være ifølge den ortodokse tro, og det er da ret sjovt, når man tænker over det, ikke? Mange mennesker stiller slet ikke spørgsmålstegn ved, hvorfor de tror, som de gør, og hvordan det ville være, hvis tingene skete på den måde, som de forventer det. Andre forventer at blive overflyttet til himlen. Forestil jer, at der kommer et fly, og lige pludselig forsvinder en tredjedel af menneskene på flyet. Og hvis piloten forsvinder, så vil de alle sammen forsvinde.

Tilhørerne ler.

JJ:

Så forhåbentlig er piloten ikke en troende, som bliver suget op i himlen!

Tilhørerne ler.

JJ:

Eller du er på vej hjem i bil, og manden i bilen foran dig bliver løftet op i himlen, og den førerløse bil kører galt og forårsager en forfærdelig ulykke.

Så når I tænker over det, er det så noget, det er sandsynligt?

Tilhører: Det håber jeg ikke.

JJ ler:

For det første står det ikke i Biblen, og for det andet er det utroligt, at folk, som læser Biblen, får sådan noget underligt noget ud af den. Der er nogen, som siger, at hvis man har en stærk nok tro, kan man blive

bidt af en slange, uden at det vil have nogen virkning. Der er flere kulter i sydstaterne, som holder disse slanger og danser rundt med dem, og en gang imellem er der en, der bliver bidt og dør, men det afskrækker dem ikke. De siger, at han havde ikke en stærk nok tro, for andre er blevet bidt, og der skete ikke noget, fordi de havde en stærk tro. Så det er utroligt, hvad folk tilskriver deres tro. Mormonerne tror på noget interessant. De får at vide, at de skal samle et forråd af mad, for der vil komme en dag, hvor Gud sender en stor katastrofe, så vi kommer til at dyrke vores egen mad. Alle skal have et års forbrug af mad gemt, og det har de prædikeret i over hundrede år nu, og indtil nu har de ikke haft brug for det, medmindre de er blevet arbejdsløse, så har de haft brug for det. Men har nogen af dem tænkt på fremtiden og på, hvad der i virkeligheden ville ske, hvis der ingen mad var, og de havde et års forbrug af mad? Hvad ville der ske i det virkelige liv?

Rygterne ville begynde at cirkulere om, at mormonerne havde et års forbrug af mad gemt væk til hver eneste af dem, og folk ville komme og banke på mormonernes dør. Mormonerne ville sige: "Nej, jeg har kun mad nok til mig selv". Folk ville blive vrede og bryde ind og stjæle deres mad, og snart ville der være bander, som jagtede mormonerne på grund af deres mad. På den måde vil mormonerne have det værre end resten af menneskene, fordi de vil være skydeskive på grund af deres forråd. Og det ville være rigtigt skidt for mormonerne, hvis det skete, for kun en ud af tyve mormoner har i virkeligheden et års forbrug af mad, for det er en af de ting, der prædikes i mange kirker, men som næsten ingen gør. En virkelig god mormon har måske en måneds forbrug af mad eller noget lignende, men det er kun ganske få af dem, der har et års forbrug. Men når rygten spredes, at mormonerne har et års forbrug, så vil banderne banke på deres dør, og hvis de kun finder en måneds forbrug eller slet ingenting, vil de sandsynligvis torturere mormonerne i huset, fordi de regner med, at de lyver. Det er altså interessant at se på de forskellige former for tro og projicere begivenheden ud i, hvad der virkelig ville ske, og så kan man stille spørgsmålet: Står Gud virkelig bag denne plan eller ide?

Jehovas Vidner havde en interessant ide. Fyren, som startede gruppen, studerede meget i Biblen og konkluderede, at Jesus ville komme i år 1892, og alle forberedte sig og var klar til at blive en af de 144.000. Året kom og gik, men Jesus dukkede ikke op, så fyren gik tilbage og studerede endnu mere i Biblen, stod frem igen og sagde: "Jeg lavede en fejl i mine beregninger – det er året 1904 i stedet for". Alle forberedte sig igen, og den nye dato kom og gik, men der skete stadig ingenting. Han konkluderer: "Hmm, der sker noget mærkværdigt her, jeg må tilbage til tegnebordet." Og så studerede han atter Biblen meget grundigt, og så kom han med året 1914. De ventede og ventede alle sammen, og Den første Verdenskrig begyndte, og der verserede rygter om mere krig, og der skete et par jordskælv, og alle tænkte de, at denne gang måtte det ske, for scenen var jo sat til det.

1914 kom og gik, men stadigvæk havde Jesus ikke vist sig. Alle var meget deprimerede en tid. Fyren hed Charles T. Russell, og efter sit tredje nederlag fik han en lys ide og kaldte gruppen sammen og sagde: "Jeg har studeret Biblen igen og igen, og jeg har tjekket datoen, og det ER år 1914. Jeg fandt den rigtige dato denne gang, men der var det ved det – og det var vi ikke klar over – at Jesus faktisk kom, men Han var usynlig". Og det tror Jehovas Vidner på den dag i dag! Jesus kom i 1914, men Han var usynlig!

Tilhørerne ler.

JJ:

Træder de et skridt tilbage og kigger på påstanden med de logiske briller på? Nej, de har en stor fordrejet forklaring på, hvordan Han blev usynlig, og hvorfor de mener, at det er sandt. Jeg har lyttet til dem flere gange, og jeg forstår det stadig ikke, og jeg er da ellers ret god til at forstå sådan nogle ting. Men jeg kan ikke få styr på, hvorfor nogen vil tro på det – selv ikke efter at de har prøvet at forklare det flere gange. Helt ærligt, fyren tog fejl tre gange, så han kunne ikke rigtigt komme med en ny dato for fjerde gang. Han var nødt til at være kreativ, hvis han ville beholde sin lille flok.

Tilhørerne ler.

Tilhører: Det med at være forberedt virker jo ikke, hvis der kommer en oversvømmelse som en tsunami eller en orkan som Katrina, så er det ret lige meget, om man har et års forråd af mad eller ej.

JJ:

Ja, et års forråd af mad ville bare blive vasket væk.

Wayne:

Eller hvis et barn stikker ild til dit hus, så brænder dit forråd op og bliver måske til en dejlig barbecue!

JJ:

Vi har nogle virkelig gode eksempler i historien på mennesker, som nærmer sig deres sidste liv, fra Jesus til Buddha til Krishna og andre nyere helte som Abraham Lincoln, George Washington og Winston Churchill. De var alle store mænd, og de mennesker, som jeg har mødt, som påstår, at de befinder sig i deres sidste liv – ja, jeg synes ikke, de er i samme kategori. Så spørgsmålet er: hvor mange liv lever vi, før vi når vores sidste liv?

Tilhører: Så mange som der skal til.

JJ:

En anden måde at spørge på kunne være: Findes der noget som et sidste liv?

Copyright 2011 by J J Dewey